

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2016

© Koen Broos

Christophe Van Gerrewey – Belgium

Op de hoogte (2012)

Up to Date

Publishing House **De Bezige Bij**

Biography

Christophe Van Gerrewey (b.1982) studied architecture at Ghent University and literary science at KU Leuven. His PhD, 'Architecture: a User's Manual. Theory, Critique and History since 1950 according to Geert Beekaert' was published in 2015.

He is a member of the editorial board of *OASE*, a Dutch journal on architecture, and of *DWB*, one of the oldest literary journals in Flanders, and has also published essays in other journals and newspapers. Since September 2015, he is professor of architecture theory at EPFL in Lausanne, Switzerland.

Synopsis

A young man awakens in a house belonging to friends. They are on holiday, and he is taking care of their cat. He remembers how he spent the previous summer in exactly the same house, accompanied by his lover. She is no longer there, and he decides to write her a letter, to give her an account of everything that has changed since their breakup. While writing, the nameless narrator realises that it will be very difficult, if not impossible, to actually mail his letter. Wouldn't it be better to publish the letter as a novel?

Not everything goes according to plan: in an increasingly perverse mix-up, the addressee turns the tables, and she starts talking to him, instead of the other way around. Soon, the real purpose of this letter (and this book) becomes unclear: is this a letter of complaint from a jilted lover, an exhibitionist confession to the world, or a scrupulous, somewhat ridiculous self-examination? And then there is the cat, still recovering from the flea infestation of last year, and probably the real protagonist in the novel, or at least the only living creature the narrator is able to make contact with.

Op de hoogte

Christophe Van Gerrewey

Ik zou je in deze eerste zin moeten stoppen, als een zakdoek die vol plooiën verborgen zit in een vuist, en die door een clown als een boeket tevoorschijn wordt gehaald. Zohoort het, bij een brief: de belangrijkste eigenschap uitgedrukt in één adjectief (eventueel voorafgegaan door een bijwoord), en dan de naam van de geadresseerde, die niet noodzakelijk de naam is die iedereen kent, maar vaak de relatie aangeeft die er tussen verzender en ontvanger bestaat. Om vele redenen is een dergelijke aanspreking niet mogelijk. Dit is geen brief, en zo ben ik ontslagen van de verplichting om je aan te spreken en je samen te vatten – om ons samen te vatten, en wat er tussen ons is gebeurd. Dit is het soort tekst waarin andere regels gelden.

–

Ik bevind me in een huis dat je goed kent, in het uitzonderlijke gezelschap van iemand met wie je vertrouwelijk hebt samengeleefd, misschien niet zo heel lang, maar toch lang genoeg. Hoe goed kan een mens een kat kennen? Hoeveel tijd, hoeveel gebeurtenissen moeten er voorbijgaan voordat je vertrouwd bent met een dier, en wat neem je mee van die vertrouwelijkheid nadat je afscheid hebt genomen? Komende maand zal ik in dit huis wonen, dat niet het mijne is, maar dat toebehoort aan vrienden die vier weken op vakantie zijn. Omdat ze Muisje niet kunnen meenemen op reis, omdat er planten in het huis staan die water nodig hebben, omdat vissen in een bokaal niet overleven zonder schilfers artificieel voedsel en vers water, omdat de post zich zou opstapelen en de brievenbus verstopt zou raken zodat de postbode de brieven moet

retourneren aan de afzender, omdat ik het niet erg vind om een tijdje elders te wonen, al is het dan in de buitenwijken van Gent, in de periferie van de stad waarvan ik het centrum bewoon – om al die redenen woon ik in augustus hier, zoals ik hier vorig jaar in augustus ook woonde, samen met Muisje, en ook samen met jou, in dit huis, in deze kamers. Je hebt er vast nog herinneringen aan.

–

Door het raam op de eerste verdieping kijk ik uit op een langwerpige bakstenen gebouw, dat de kleine achtertuin begrenst en het gras en de struiken en de eenzame boom tot staan brengt, dat rechts en links buiten mijn blikveld eindigt en begint, en dat bekroond wordt door een reeks schuine, asymmetrische daken die elkaar opvolgen als de tanden van het blad van een zaag – een gigantische zaag waarmee een stuk land van de wereld kan worden gescheiden. Daarachter staan hoge sparrenbomen, dicht bij elkaar, bijna vormen ze een bosje, en in de verte kan ik een wit appartementsgebouw zien dat net boven die bomenrij uittorent. Dit is de rand van Gent, net voor de deelgemeentes beginnen en de ruimte een andere naam krijgt. ‘Het is heel fijn om hier te kunnen wonen samen met jou en Muisje, en het is een prachtig huis, waarin ik heel goed zal kunnen werken – maar helaas bevinden we ons in suburbia,’ zoals jij het uitdrukte op een manier die mij bleef verrassen, ‘suburbia, terwijl Gent in het geheel een uiterst suburbane stad is die de titel stad niet eens verdient. In Gent gebeurt er niets of hoogstens één ding tegelijkertijd. Als je in Gent bent en je vraagt je op een avond af wat je zou kunnen doen, dan heb je altijd maar één mogelijkheid, tenzij je hoogst uitzonderlijk geluk hebt, dan heb je er twee. Ik spreek me niet uit over de kwaliteit van die mogelijkheid of van die mogelijkheden, maar voor mij is Gent daarom onbewoonbaar,

het is een stad die denkt dat haar bewoners geen zin hebben om te kiezen en die in hun plaats kiest. Daarom is Gent een stad met periodes, en in die periodes is het duidelijk wat er gebeurt, en wordt er verwacht dat wie het niet zint wat er in die periodes wordt aangeboden, de stad verlaat. Op vastgelegde momenten komen de verschillende gebruikersgroepen van de stad tevoorschijn, als insecten bij een bepaalde temperatuur – studenten, toeristen, alcoholisten, wielerliefhebbers, milieuactivisten, amateurgastronomen, marathonlopers en wandelaars – altijd net op tijd om het startschot voor hun evenement af te wachten. Voor dingen die zich voordoen zonder startschot is er in deze stad geen plaats. Gent is onleefbaar, daarom, voor mij, en het suburbia van Gent is natuurlijk zo mogelijk nog erger. Hier gebeurt nooit iets, maar toch denken alle bewoners dat ze in een stad wonen. Wat zitten de mensen hier eigenlijk te doen? In suburbia, en zeker in het suburbia van Gent, is het leven pas echt zinloos. Het merkwaardige en het onuitstaanbare is dat de mensen hier dat niet beseffen, maar elkaar integendeel in een web van gezelligheid en vriendschappelijkheid gevangen houden. Het is goed dat we hier een paar weken mogen verblijven, maar veel langer zou het niet kunnen duren.’

–

Ons verblijf vorig jaar in dit huis heeft inderdaad niet lang geduurd. Alleen de allereerste keer toen wij ergens samen verbleven, zijn de dagen aan elkaar geregen en is het verblijf niet voortijdig afgebroken. Jaren tevoren hadden wij elkaar ontmoet op een verjaardagsfeestje van gemeenschappelijke vrienden, maar pas een hele tijd daarna bleek dat jij graag meer tijd met mij wilde doorbrengen, toen je dezelfde gemeenschappelijke vrienden had overgehaald om ons mee op vakantie te nemen, hoewel er van ons nog geen sprake was. Juist daarom

was die succesvolle reis jaren geleden georganiseerd: om ons in het leven te roepen, om ervoor te zorgen dat er voortaan op elk moment van de dag sprake van ons zou zijn, opdat wij, al dan niet denkbeeldig, voortdurend met elkaar zouden praten, overleg plegen, instemming vragen, meningen uitwisselen en verlangens verifiëren. Toen ik door onze gemeenschappelijke vrienden werd uitgenodigd, heb ik me afgevraagd of achter hun invitatie bedoelingen van jou schuilgingen, en hoewel ik dat vermoeden in alle bescheidenheid als een wensdroom zag, bleef het voortbestaan, en heeft het er misschien zelfs voor gezorgd dat ik uit nieuwsgierigheid op de uitnodiging ben ingegaan. In elk geval heb je later bevestigd dat je zonder terughoudendheid en met een even bewonderenswaardige als onverklaarbare standvastigheid je zinnen op mij had gezet, en dat je veroveringsplan, met hier en daar een kleine uitzondering, volledig naar wens is verlopen – iets wat je als een van de allergrootste verwezenlijkingen van je leven beschouwde, althans op het moment dat je er mij terugblikkend van op de hoogte bracht.

Gedurende die reis verbleven we op een boot die lag aange-meerd in een baai voor de kust van Kreta en die eigendom was van de familie van onze gemeenschappelijke vrienden. Toen ons gezelschap, bestaande uit een koppel en twee kennissen die op deze reis een koppel moesten worden, het vliegtuig verliet, moest ik al snel onder ogen zien dat mijn bagage niet was meegereisd in de laadruimte. Ik stond langs de transportband te wachten.

De zwarte rubberen schilden kwamen niet tot stilstand, maar ze bleven leeg – er kwam niets meer tevoorschijn, en toch durfde ik het niet aan om mijn bagage definitief als verloren te beschouwen, tot jij glimlachend in mijn richting kwam en suggereerde dat ik voor een paar dagen jouw kleren mocht

gebruiken. De boot waarop wij verbleven is al die tijd voor anker blijven liggen – slechts één keer zijn we een halve dag lang uitgevaren zonder een precieze bestemming, alleen maar om de motor van het vaartuig even in werking te zetten.

De rest van de tijd is de boot dobberend in relatieve stilstand gebleven, dus zonder zich meer dan een paar centimeter links, rechts, vooruit of achteruit te bewegen, maar tegelijkertijd zonder ooit langer dan een paar seconden roerloos te blijven. Dag en nacht werd er zacht met ons geschud, als met de kinderwagen van een baby die het wiegen nodig heeft om te kunnen slapen. Langzaam werd het tijdens die vakantie duidelijk dat jouw verlangens ook buiten mijn verbeelding bestonden, en langzaam heb ik ze steeds meer levenskansen gegund.

Op een avond dreef ik helemaal alleen languit op een luchtmatras in het water, toen ik eerst hoorde en vervolgens ook zag hoe jij van achter de boot tevoorschijn peddelde, tot jouw doorzichtige matras net als je lichaam evenwijdig met mijn matras en mijn lichaam lag. Ik keek je aan, en concentreerde me daarna weer op mijn spiegelbeeld in het water, dat ik nu en dan met een kleine tik van mijn vingers aanraakte, zodat er concentrische rillingen doorheen trokken, als door de lucht die in de woestijn door de zon wordt opgewarmd. Zonder oogcontact te kunnen maken strekte ook jij je hand uit boven het kanaal tussen onze matrassen, en nam daarna mijn hand. Minutenlang heeft afwisselend jouw hand zich in de mijne bevonden, of mijn hand zich in de jouwe, alsof we schelpen of weekdieren onderzochten en het zand probeerden weg te spoelen. Nog steeds keken we elkaar niet aan. De matrassen golfdend dichter naar elkaar toe, de zon was aan de dagelijkse afdaling begonnen. Het was duidelijk wat er tussen ons zou gebeuren, maar het was nog niet duidelijk hoe.

Toen hoorden we hoe iemand ons vanuit de boot riep. Kort klonken onze voornamen vlak na elkaar, en toen de roep zich herhaalde was het voegwoord ‘en’ tussen onze namen geplaatst. We keken elkaar aan, eerst door middel van het wateroppervlak, daarna in het echt. Het bleek dat mijn bagage op de luchthaven was gearriveerd. Dagelijks heeft de scène op de twee waterbedden zich als een echo herhaald, in telkens andere houdingen en omstandigheden, in het stapelbed in het ruim van de boot waarin wij sliepen, onder een olijfboom die geen enkel blad meer droeg en nauwelijks nog schaduw bood, aan de tafel in de eetkamer, aan een rond raam op gelijke hoogte met de zeespiegel – tot het eindelijk tijdens een kortstondige luchtzak was dat wij elkaar voor het eerst kusten, in het vliegtuig, vlak nadat de snuit van het toestel zich in een donker wolkendek had geboord om de landing naar België in te zetten.

Up to Date

Christophe Van Gerrewey

Translated from the Dutch (Belgium) by David Colmer

I should work you into this first sentence like a crumpled handkerchief in a fist, ready to be pulled out as a bunch of flowers by a clown. That's the way a letter should start: with the most important quality expressed in a single adjective (possibly preceded by an adverb) followed by the name of the addressee, not necessarily the most-widely-known name, but often a variant that suggests the relationship between sender and recipient. A salutation like that is impossible here for many reasons. This isn't a letter anyway, so I'm excused from the obligation to address you and summarise you – summarise us, and what happened between us. In this kind of writing other rules apply.

–

I am in a house you know well, in the exceptional company of someone with whom you once cohabited. Not for so very long perhaps, but long enough. How well can a person get to know a cat? How much time must pass, how many shared events before you're close to an animal, and what remains of that closeness once you've said goodbye? For the coming month I will live in this house which is not mine, but belongs to friends who are on holiday for four weeks. As they can't take Mousekins on holiday with them, as there are plants in the house that need water, as fish can't survive in a fishbowl without fresh water and flakes of artificial food, because the post would accumulate and fill the letterbox, obliging the

postman to return the letters to sender, and because I don't mind living somewhere else for a while, even if it's just the outskirts of Ghent, the city I usually live in the middle of – for all these reasons I will be living here for the month of August, just as I lived here last August, together with Mousekins, and together with you, in this house, in these rooms. You're sure to have memories of it.

–

I am looking out through the first-floor window at the elongated brick building that borders the small garden and provides a backdrop to the solitary tree, lawn and shrubs, a building which starts and finishes left and right outside my field of vision, and which is crowned by a series of asymmetric angular roofs that follow one after the other like the teeth of a saw – a gigantic saw that can separate a piece of land from the world. Beyond it there are tall spruce trees, close together, almost a wood, and in the distance I can see a block of white flats rising up just over the strip of trees. This is the very edge of Ghent, just before the satellite towns begin and the real estate bears a different label. “It's lovely to be able to live here together with you and Mousekins, and it's a beautiful house where I will be able to work really well – but unfortunately, it's suburbia,” as you put it, finding an angle that kept surprising me, “suburbia, whereas Ghent, all things told, is an extremely suburban city that doesn't even deserve the name city. In Ghent, nothing happens or at most one thing at a time. If you're in Ghent and you feel like doing something on a particular evening, you only ever have one option, unless you are in extraordinary luck, then you have two. I won't say a word about the quality of that option or options, but the restriction alone makes Ghent uninhabitable as far as I'm concerned, a city that thinks its residents have no desire

to choose and chooses for them. That's why Ghent is a city of phases, and in those phases it's clear what's happening, and anyone who doesn't like what's on offer during those phases is expected to leave town. At fixed intervals the city's various consumer groups appear like insects when the temperature reaches a certain level – students, tourists, alcoholics, bike racing fans, environmentalists, foodies, hikers, marathon runners – always just in time to await the starting signal for their event. There is no place in this city for things that happen without a starting signal. That's why Ghent is unlivable, for me, and Ghent's suburbia, if possible, even worse. Nothing ever happens here, but all the residents think they live in a city. What are these people actually doing here? It is in suburbia, especially the suburbia of Ghent, that life becomes truly pointless. What's weird and insufferable is that people here don't realise it, but keep each other trapped in a web of socialising and friendliness. It's good for us to have a chance to stay here for a few weeks, but that really is long enough.”

–

Last year's sojourn in this house didn't last long. In fact, the only time we stayed somewhere together day after day without breaking it off prematurely was our very first holiday together. We'd met each other years earlier at a mutual friend's birthday party, but it wasn't until much later that you made it clear that you wanted to spend more time with me by convincing those same mutual friends to take us on holiday with them, although there was no *us* at that stage. That was the purpose of organising that successful trip years ago: to call *us* into being, to make sure that from then on there would be an *us* at every moment of the day because we, if only in our thoughts, would be in constant conversation with each other, consulting, asking permission, exchanging opinions

and verifying desires. After receiving the invitation from our mutual friends, it occurred to me that their offer might be a cover for your intentions, and although I modestly wrote that suspicion off as a pipe dream, it refused to die, and may have even led to me accepting the invitation out of curiosity. In any case you later confirmed that you had set your sights on me, unreservedly and with inexplicable determination, and that your strategy, despite minor setbacks here and there, went completely as planned – something you saw as one of the greatest accomplishments of your life, at least at the moment you retrospectively apprised me of it.

During that holiday, we stayed on a boat that was moored just off the coast of Crete in a bay and belonged to the family of our mutual friends. When our group, consisting of a couple and two acquaintances who were meant to become a couple on that very holiday, got off the plane, I discovered that my luggage had not travelled along with us in the hold. I stood next to the carousel and waited.

The black rubber plates didn't stop, but remained empty. Although nothing else appeared, I still wasn't prepared to accept that my bag had definitely been lost, until you approached me with a smile and said that I could use your clothes for a few days. The boat we were staying on remained anchored almost the whole time – only once did we spend a half-day pottering around on the sea without any particular destination, just to give the engine a run.

The rest of the time the boat bobbed around more or less on the spot, without moving more than a few centimetres to the left or right, forwards or backwards, but not staying motionless for more than a few seconds at a time either. Day and night it was gently shaken, like a pram when a baby needs to

be rocked to sleep. Slowly during that holiday it became clear to me that your desire existed outside of my imagination and slowly I gave it more and more chance of survival.

One evening I was all alone and floating stretched out on a lilo, when I first heard then saw you paddling out from behind the boat until the transparent lilo with your body on it was floating parallel to my lilo and my body. I looked at you and then returned my focus to my reflection in the water, which I touched now and then with a little tap of my fingers, sending a concentric shiver through it, as if through the sun-baked air of the desert. Unable to make eye contact, you stretched your hand out over the channel between our lilos and took hold of mine. For minutes it was either your hand in mine or mine in yours, as if we were studying molluscs or shellfish on the beach and trying to wash away the sand.

We still hadn't looked at each other. The lilos bobbed closer together, the sun had begun its daily descent. It was obvious what was going to happen between us, but it wasn't yet obvious how.

Then we heard someone calling us from the boat. Our first names sounded in quick succession, one after the other, and when the call went up a second time the conjunction "and" had been added between them. We looked at each other, first via the water surface, then for real. It turned out my luggage had arrived at the airport. Every day, the scene from the lilos was repeated like an echo, in different positions and circumstances, in the double bunk we slept in in the hold, under an olive tree that didn't have a single leaf left and provided hardly any shade, at the table in the messroom, by a sea-level porthole – until finally, in a small air pocket, we kissed for the first time, in the plane, just after it had pushed its nose into a dark layer of cloud to begin its descent to Belgium.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2016

Christophe Van Gerrewey – Belgium

Op de hoogte

Up to Date

192 pp, 2012

Translations: The book has not been translated yet.
(*Last Update – March 2016*)

Publishing House **De Bezige Bij Antwerpen**
Nassastraat 37-41 – 2000 Antwerp – Belgium
Tel. +32 3285 7200

www.debezigebij.nl

Contact: Publishing House – info@debezigebijantwerpen.be
Foreign Rights Manager: Uta Matten – u.matten@debezigebij.nl
ISBN: 978-90-8542-562-5

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS